

Босна и Херцеговина
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД
Број: 11 0 У 023673 19 Увп
Бањалука, 31.3.2021. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Едине Чупељић, предсједника вијећа, Страхине Турковића и Смиљане Мрше, чланова вијећа, уз учешће Маје Савић, као записничара, у управном спору по тужби Р. С. д.о.о. Г., (у даљем тексту: тужилац), против рјешења број ... од 27.9.2018. године, туженог Министарство ..., у предмету инспекцијског надзора, одлучујући о захтјеву туженог за ванредно преиспитивање пресуде Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 У 023673 18 У од 25.9.2019. године, на нејавној сједници вијећа одржаној 31.3.2021. године, донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев се одбија.

Образложење

Побијаном пресудом уважена је тужба, поништен оспорени акт и ријешено тако да се поништава рјешење Одјелење ..., Инспекција ... Општина Г. број ... од 31.7.2018. године и наведено да ова пресуда у свему замјењује оспорени акт.

Уважење тужбе је образложено позивом на одредбу члана 43 Закона о раду („Сл. гласник РС“, број 1/16 и 66/18 - у даљем тексту: ЗР) којом је прописано да радник који ради са непуним радним временом код једног послодавца може за остатак радног времена да заснује радни однос код другог послодавца и да на тај начин оствари пуно радно вријеме, па будући да је радница Д. Љ. запослена код тужиоца са непуним радним временом (четири часа) има право да заснује радни однос и код другог послодавца и на тај начин оствари пуно радно вријеме што је именована и учинила с обзиром да са фирмом д.о.о. Р. Г. има закључен уговор о раду са непуним радним временом (четири часа), што јасно указује да се ради о ситуацији из члана 43 ЗР, па с обзиром да је оспорени акт незаконит, а и првостепено рјешење које са оспореним актом чини правно јединство садржи исте неправилности, то је ваљало ову управну ствар ријешити у спору пуне јурисдикције с обзиром да су испуњени законски услови да се поништи како оспорени акт тако и првостепено рјешење.

Благовременим захтјевом за ванредно преиспитивање те пресуде (у даљем тексту: захтјев), тужени оспорава њену законитост због повреде закона, другог прописа и општег акта и повреде прописа о поступку која би могла бити од утицаја на рјешење ствари. Истиче да су закључци суда у побијаној пресуди погрешни јер није цијенио наводе из одговора на тужбу. Наглашава да нико не оспорава право радника да ради непуно радно вријеме код два послодавца у смислу члана 43 ЗР, али напомиње да то у конкретном случају није изводљиво јер наведена радница ради као једини радник код обје фирме које имају истакнуто радно вријеме од 08 до 16 часова и да су регистроване

да обављају дјелатност у једном пословном простору. Тачније, с обзиром на радно вријеме (од 08 до 16 часова) произлази да наведена радница ради четири часа дневно непријављено за једну фирму и четири часа дневно непријављено за другу фирму у истој канцеларији на истом рачунару, односно фактички ради осам часова дневно у исто вријеме паралелно за обје фирме; да наведена радница има са тужиоцем као послодавцем закључен уговор на неодређено вријеме на четири часа дневно и уговор на неодређено вријеме на четири часа дневно и са другом фирмом Р. д.о.о. Г.. Из приложене документације произлази да би наведена радница требала да ради четворочасовно радно вријеме за једну фирму у засебном пословном простору у њеном сједишту, а наредна четири часа да ради у другој фирми у њеном сједишту, што у конкретној ситуацији није случај. Предлаже да се захтјев уважи, побијана пресуда преиначи или укине.

Тужилац у одговору на захтјев истиче да је побијана пресуда правилна и законита. Наводи да није спорно да оба правна лица раде од 08 до 16 часова, али да наведена радница ради по четири часа код оба правна лица што је у складу са чланом 43 ЗР, а тужени не наводи којој одредби ЗР је то супротно. Није тачно да ради код оба послодавца осмочасовно радно вријеме јер то просто није могуће, већ да ради по четири часа код оба послодавца, а ријеч је о потпуно одвојеним пословима, документима и сл. Постоје два уговора о раду по четири часа што је у складу са одредбом члана „58 ЗР који прописује да запослени може имати више уговора о раду на краће вријеме од осам часова, али не краће од два часа“. Такође није тачно да је наведена радница једини запослени у привредном друштву када постоје и други запослени што потврђују и копије пријава П.у., а релевантни прописи не спречавају да привредна друшва имају сједиште на истој адреси и да обављају дјелатност у истом пословном простору. Предлаже да се захтјев одбије.

Размотривши захтјев, одговор на захтјев, те остале прилоге у списима предмета, на основу одредбе члана 39. Закона о управним споровима („Сл. гласник РС”, број 109/05 и 63/11, у даљем тексту: ЗУС), овај суд је одлучио као у изреци пресуде из сљедећих разлога:

Из података списка произилази да је инспектор рада рјешењем... од 31.7.2018. године наложио тужиоцу као послодавцу да отклони неправилности из области радних односа тако да са радницом Д. Љ. закључи уговор о раду у складу са чланом 35 и 67 ЗР и да усклади радно вријеме са тим уговором. Рок за отклањање неправилности је 8 дана од дана пријема рјешења (став 2). Ставом 3 се констатује да жалба не одлаже извршења рјешења, а ставом 4 налаже да у року од три дана од истека рока из става 2 диспозитива рјешења обавијести инспектора рада да је поступио у извршењу рјешења. Оспореним актом је одбијена жалба, а побијаном пресудом је уважена тужба и поништен оспорени акт као и првостепено рјешење из разлога који су наведени у уводном дијелу образложења ове пресуде.

Побијана пресуда је правилна.

Одредбом члана 43 ЗР прописано је да радник који ради са непуним радним временом код једног послодавца може за остатак радног времена да заснује радни однос код другог послодавца и да на тај начин оствари пуно радно вријеме, док је чланом 58 тог закона дефинисано да се под непуним радним временом у смислу овог закона подразумијева радно вријеме краће од радног времена из члана 57 став 1 овог закона (четрдесеточасовно радно вријеме). Члан 35 ЗР дефинише садржај уговора о раду, док

члан 67 одређује да радни дан траје по правилу осам часова и да распоред радног времена у оквиру радне седмице утврђује послодавац.

На основу чињеничног утврђења произлази да је тужилац са радницом Д. Љ. закључио уговор о раду на неодређено вријеме 20 часова у петодневној радној седмици, односно 4 часа дневно, те да је иста радница закључила уговор на неодређено вријеме у петодневној радној седмици, односно 4 часа дневно и са другим послодавцем Р. д.о.о. Г., што је у складу са чланом 43 и 58 ЗР. Стога није јасно на основу којих чињеница и доказа је инспектор рада закључио да наведена радница ради осмочасовно радно вријеме и код једног и код другог послодавца, када то физички није могуће.

Такође, није јасно шта значи налог инспектора рада да тужилац отклони неправилности из области радних односа и да закључи уговор о раду у смислу члана 35 и 67 ЗР, када члан 35 дефинише форму и садржину уговора о раду, а члан 67 регулише распоред радног времена којег одређује послодавац.

Сама чињеница да оба послодавца имају сједиште на истој адреси и да обављају дјелатност у истом пословном простору не може представљати основ о незаконитости рада у погледу регулисања радног односа са наведеном радницом, на што правилно указује тужилац у одговору на захтјев. Исто тако правилно тужилац истиче да није тачан навод туженог изнесен у захтјеву да је ова радница једини запослени када је тужилац приложио доказе (пријаву П.у.) да су и други радници запослени код тужиоца (Б. Д. и П. В.).

Из наведеног произлази да су постојали законски услови да нижестепени суд ову управну ствар ријеши у спору пуне јурисдикције на начин да тужбу уважи, оспорени акт поништи, а затим да уважи жалбу тужиоца и поништи првостепено рјешење јер је и оно садржавало исте недостатке. Једини пропуст нижестепеног суда је што је у изреци пресуде пропустио да наведе да се жалба уважава, јер онако како је формулисана изрека пресуде произлази да је суд уважио жалбу па да би изрека у том случају правилно гласила „Тужба се уважава, оспорени акт поништава и предметна управна ствар ријешава на начин да се жалба уважава и првостепено рјешење поништава“, али тај пропуст нижестепеног суда није таквог значаја да би водио укидању побијане пресуде. Правилно је у ставу 2 изреке пресуде наведено да пресуда у свему замјењује оспорени акт, а што је у складу са одредбом члана 31 став 5 ЗУС.

Код таквог стања ствари овај суд налази да побијаном пресудом није остварен ниједан разлог њене незаконитости из одредбе члана 35 став 2 ЗУС, па се отуда захтјев туженог, на основу одредбе члана 40 став 1 тог закона, одбија као неоснован.

Записничар
Маја Савић

Предсједник вијећа
Едина Чупељић

Тачност отправака овјерава
Руководилац судске писарнице
Биљана Аћић